

Deel 3 Just Do it

*Everyone can see we're together - As we walk on by
(Fly) and we fly just like birds of a feather - I won't tell no lie*

Sister Sledge – We are family

1.

Ramona

‘Ik heb Justus een nummer van jou laten horen.’

Het voelt of iemand mijn keel dichtknijpt en de zuurstofkraan naar mijn hersens afgesloten wordt. ‘Wát heb je hem verdomme laten horen?’ bijt ik Sanne toe. ‘Welk nummer?’ Ik hou van Sanne of het mijn zus is, maar nu moet ik mezelf bedwingen om haar niet vast te grijpen en door elkaar te rammelen.

Ze buigt naar me toe en fluistert: ‘Geen paniek. Je cover van hun nieuwste nummer.’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Na al die jaren weet ik nog steeds niet wanneer mijn vriendin jukt of de waarheid zegt. Er is aan haar een groot actrice verloren gegaan.

‘Nee. Nee. Dit gaan we niet doen,’ besluit ik. ‘Sanne, je bent nu officieel gek geworden.’ Ik wil me omdraaien en weglopen, maar Sanne grijpt me bij me arm.

‘Moon, luister nou eens even. Dit is dé manier om Timo voor je te laten vallen, geloof me. En Justus gaat je helpen, met je muziek. Dit is je kans! Grijp hem, meis.’ Ze smeekt me bijna.

Een beetje beteuterd staat Justus achter haar, zijn handen in de zakken van zijn jeans gestoken. Hij doet me denken aan een schooljongen die een standje heeft gekregen.

Aan de andere kant van de tuin bevindt zich de grote toegangspoort. Naast de poort voor auto’s is een deur voor voetgangers en fietsers gemaakt. Met een wee gevoel in mijn buik zie ik hoe Timo hem opentrekt en zijn mountainbike naar buiten duwt. Het voelt alsof hij zojuist mijn leven uitgelopen is.

Het kost moeite om me te concentreren op wat Sanne allemaal zegt. En nog meer moeite om te begrijpen. Haar hersens werken soms op een... verwarrende manier. Mijn vriendin legt uit wat ze met Justus besproken heeft. Ze vertelt over de bandmanager en de vrouwonvriendelijke imago specialist en dat het voor iedereen die bij dit tijdelijke toneelstukje betrokken is, beter wordt als Justus en ik zogenaamd geliefden zijn. We hoeven het maar even vol te houden, tot haar duivels plan gewerkt heeft, en dan kunnen we onze zogenaamde relatie weer verbreken. Ze heeft de tekst zelfs al verzonnen voor op de socials.

'Ramona en ik hebben nog steeds een diepe vriendschap, maar we zijn tot de conclusie gekomen dat een toekomst samen, als geliefden, voor ons niet in de sterren geschreven staat. In liefde laten we elkaar los en we wensen elkaar niets dan alleen het allerbeste toe.'

Ze praat met een diepe stem terwijl ze met haar handen in de lucht een gebaar maakt of die boodschap op een lichtkrant op Times Square geschreven staat.

'Ugh. Je lijkt wel een wandelende Hallmark kaart,' zeg ik hoofdschuddend. 'Mijn leven is geen soap die je kunt sturen met dit soort rare ideeën, San.'

Sam heeft de truck dichtgedaan en zich bij ons gevoegd. Met zijn handen diep in de zakken van zijn jeans geduwd en een onpeilbare blik in zijn ogen hoort hij het verhaal aan.

'Sorry, Ramona. We hadden dit eerst met jou moeten bespreken. Het was erg impulsief om je te zoenen. Het spijt me. Ik zag die Timo jouw richting op lopen en toen dacht ik niet na.' Justus buigt vol schaamte zijn hoofd en ik krijg gelijk medelijden met hem. Ik weet hoe overtuigend Sanne over kan komen en dat ze mensen soms dingen kan laten doen waar ze later mogelijk spijt van krijgen. Zoals een bob laten knippen in je haar waardoor ik er wekenlang uitzag als een moderne Cléopatra. Sanne vond het geweldig, ik voelde me echt afschuwelijk. Iedere ochtend keek ik verlangend in de spiegel of mijn haar alweer ietsje gegroeid was.

Sanne schudt haar hoofd. 'Niet terugkrabbelen. Het gaat wel... een beetje snel nu allemaal, maar het geeft niet. Wij weten hoe het zit.' Ze kijkt ons alle drie één voor één aan, als we een geheim genootschap zijn. *De Illuminatie van Rotterdam*.

Met een zelvend stemmetje zegt ze: 'Ik zou zeggen, Justus de Vries en Ramona Loekman, leer elkaar wat beter kennen nu de eerste stap toch al gezet is. We kunnen nu niet meer terug.'

Een paar dagen later zit ik nog steeds een beetje in shock van wat er allemaal gebeurd was, bij Justus op de boerderij. Althans, het is niet zijn boerderij, maar van zijn opa, dat heeft hij vanaf het begin af aan duidelijk gemaakt. Vol passie – en misschien ook een beetje zenuwen - praat Justus honderduit over de historie van het oude pand. Hij heeft me zijn eigen woning laten zien, aan de achterkant van het erf, en vertelde vol hoorbare trots en warmte over zijn familie en hoe zijn opa van de oude stal een jaloersmakend te gek soort loft gemaakt had. Het boerderijwinkeltje van zijn moeder dat Justus me heeft laten zien, is inderdaad fantastisch. Sam had het me ook verteld, nadat duidelijk was geworden waarom hij met een glimlach die op zijn gezicht gebeiteld leek te zijn, was terug gekomen van zijn kippenjacht, en nu zie ik met eigen ogen wat hij bedoelde.

Nadat we een rondje op de boerderij gelopen hebben, langs de koeien – nooit geweten hoe groot die beesten zijn – die in de wei loom het weelderig groeiende gras herkauwend de vliegen van zich af stonden te slaan. Langs de kippen die op het erf scharrelen terwijl Geijs de Geit ons als een schaduw volgt, zoeken we op het terras bij Justus zijn appartement een plaatsje in de schaduw.

Af en toe geeft Geijs me een duwtje met zijn kop of hij knabbelt aan een veter, alsof hij zelf ook moet ondervinden wat voor vlees hij in de kuip heeft. We zijn alleen. Zijn broer Tijn is op school en zijn pa is aan het werk, heeft Justus verteld. Het lijkt alsof Justus de vraag die ik niet durf te stellen, op mijn gezicht af kan lezen. Is het toeval of opzettelijk dat er niemand is hier, nu?

‘Mijn moeder is vanmiddag met mijn opa naar de dokter. Opa is nogal eigenwijs. Hij heeft last van zijn hart, maar dat wil hij niet laten merken en hij wil al helemaal niet dat de dokter naar hem toe komt. Dus na veel aandringen van ons, mocht mijn moeder hem vandaag bij hoge uitzondering meenemen naar de huisarts.’

Ik vraag me af of Justus zelf doorheeft hoe de uitdrukking op zijn gezicht verandert als hij het over zijn opa heeft. Vervuld van genegenheid en liefde. Drie van mijn grootouders leven inmiddels niet meer en bij vlagen kan ik nog plots overvallen worden door het gevoel van gemis. Dat ik niet meer compleet ben. Zoals nu. Ik druk tegen mijn duim op de plek waar de ring van oma aan mijn vinger zat. Een soort tic, zo voelde ik me altijd toch verbonden met de vrouw op wie ik zo lijk, uiterlijk en innerlijk, als ik de verhalen van mijn ouders moet geloven. Dat ik dezelfde genen als haar heb, is wel heel duidelijk zichtbaar op de ontelbare zwart wit foto’s die in een grote doos onder mijn bed zitten.

Ik slik een paar keer om de brok in mijn keel weg te krijgen als ik nu alleen een kneepje in mijn huid voel, op de plek waar jarenlang de ring zat.

‘Ik weet zeker dat ze je graag hadden willen ontmoeten.’ Justus bijt op zijn lip. ‘Mijn ouders of mijn opa vragen nooit naar mijn niet-bestaande liefdesleven. Tijn wel, overigens, maar die is het gewend dat hij op sommige van zijn vragen geen antwoord krijgt.’ Er ontsnapt een soort vreemde hik aan zijn keel. ‘Iedereen die bevriend is met mij, is welkom hier. Dat weet ik honderd procent zeker.’ Hij draait zich om en schenkt de mokken die hij klaargezet heeft, vol met kokend water. De geur van gember stijgt gelijk op.

‘Alsjeblieft.’ Zijn ogen zijn ietwat vochtig, net als de mijne. We doen allebei of we het niet van elkaar zien. We zijn geen intieme vrienden, we zijn slechts twee toneelspelers in een romantische film van amateur kwaliteit – eentje die nooit de bioscoop zal halen. En ik heb echt geen flauw idee of dat van ons eigenlijk wel een happy end zal hebben.

Ik pak de beker hete vloeistof van hem aan. Justus geneert zich zichtbaar nog steeds over de actie op het feest van Alexia, hoewel ik hem al een paar keer verzekerd heb dat ik hem niets meer kwalijk neem. We hebben A gezegd en nu moeten we B zeggen, maar eerlijk gezegd weet ik zelf niet eens zo goed hoe we verder moeten. Sanne kwam met allerlei wilde plannen, maar van haar adviezen heb ik heel even genoeg.

Ik neem een klein slokje van de verse gemberthee die Justus gemaakt heeft en kijk over de polder die aan de boerderij grenst. Ik zie een roofvogel met een trage wiekslag op één en dezelfde plek in de lucht blijven hangen. Het is een fascinerend gezicht.

Justus volgt mijn blik. ‘Dat is een buizerd. Hij bidt. Mooi, hè? De majestueuze uitstraling van zo’n vogel intrigeert me iedere keer weer.’

‘Bidt?’ Ik kijk Justus over mijn mok heen aan.

‘Zo noemen ze dat. Hij heeft net genoeg tegenwind om te blijven hangen. Hij speurt het weiland af. En als hij straks een muisje ziet, of een kikker, of een klein konijntje, dan duikt hij als een pijl erop af. Dan slaat de buizerd zijn vleugels om zijn prooi en kunnen ze nergens meer heen.’

‘Ach, een klein konijntje. Zelig.’ Ik trek een pruillip en denk aan het witte albino konijn met de rode ogen die vroeger bij een buurmeisje achter in de tuin stond. En dat we allebei zo hard moesten huilen toen Pieter Konijn op een ochtend levenloos uitgestrekt in zijn hokje lag, de rode oogjes glazig en gebroken. Dat was mijn eerste, echte aanraking met de dood die ik me kan herinneren. Met veel

ceremonieel hadden we hem in een schoenendoos gelegd en met een zelf getimmerd houten kruis op het grafje begraven.

Justus haalt zijn schouders op. 'De hoge aaibaarheidsfactor van een konijntje maakt het misschien wat wreed, maar het is niks anders dan dat een kip geslacht wordt voor jullie saté. Dit is de natuur.'

'Aaibaarheidsfactor. Juist.' Ik grinnik. 'Je hebt helemaal gelijk natuurlijk. Dat soort dingen vergeet je weleens als je in de grote stad woont.'

Een oude hond komt naar ons toe slenteren. Hij drukt zijn kop tegen mijn been.

'Dat is Max.'

'Dag Max. Hallo jongen.' Ik kriebel hem over kop, tussen zijn oren. Met zijn ogen dicht staat hij te genieten. Als ik stop met aaien geeft hij met een beweging van zijn kop tegen mijn hand aan dat ik niet mag stoppen.

'Zit je goed? Wil je een kussentje? Is de thee lekker?'

Justus doet zijn uiterste best om het me zo comfortabel mogelijk te maken en me op mijn gemak te stellen, wat me vertedert. Ik kijk opzij. Volgens mij is hij gewoon een heel lieve, bescheiden man, ondanks zijn succes en ik snap dat het soms moeilijk is om je staande te houden in een wereld waarin iedereen wat van je wil. Een wereld waarin je moet voldoen aan de wensen van anderen. Ik weet er alles van, al is onze situatie bijna niet te vergelijken.

Ik verplaats een hand van Max' kop naar het bovenbeen van Justus en geef er een kneepje in. 'Nu ophouden hoor, ik zit goed en de thee is heerlijk.'

Justus houdt een schoteltje onder mijn neus waar een paar stukjes spekkoek op liggen.

'Dit heb ik speciaal voor jou gemaakt. Met scharreleitjes van de kipjes hier en zelfgemaakte boerenboter.'

Verrast kijk ik naar de spekkoek die er perfect uitziet. Heel veel dunne laagjes bruine cake, om en om met door Pandan groen gekleurde laagjes.

Een verlegen lach krult om zijn lippen. 'Ik weet niet of hij smaakt.'

Voorzichtige neem ik een klein hapje. 'Hij is verrukkelijk. Echt,' zeg ik en stop blij verrast de rest van het plakje in mijn mond.

'Wil je een stukje voor Sam meenemen?'

'O, dat zal hij erg leuk vinden, Sam is gek op spekkoek.'

'Voor je ouders ook? Ik heb genoeg,' biedt hij vriendelijk aan.

'Ik denk dat je mijn moeder jaloers gaat maken. Eerlijk gezegd vind ik die van jou nog lekkerder dan van haar, dat zegt genoeg. En dat mag je nooit tegen haar zeggen.'

'Ik zal het niet doen.' Hij bloost een beetje. 'Ik hou van koken en bakken. Als ik tijd over heb, dan help ik mijn moeder. En ik hou van eten. Vooral van Indonesisch.'

'Nou, dan zit je bij onze familie gebakken.' Behalve Sam – die het plan van Sanne maar stom vond – weet niemand van onze fantasie-relatie. Mijn ouders hebben geen account op Instagram of Facebook en behalve de krant en een boek op zijn tijd lezen ze eigenlijk nooit tijdschriften. Tenzij Justus en ik

een item worden in RTL Boulevard zullen ze er niet achter komen wat we aan het doen zijn. En tegen de tijd dat het wellicht bekend wordt, zijn we alweer zogenaamd uit elkaar.

‘Ik nodig je uit om een keer bij het restaurant van mijn vader te komen eten.’

‘En dan maak ik daar een postje van op mijn Instagram. Komen er vast nog meer mensen eten. Zie je, ik weet wel hoe het werkt,’ zegt hij tevreden. ‘Het is leuk als je je bekendheid op een positieve manier kunt gebruiken.’

‘Het restaurant van mijn vader loopt vrij goed, maar het is altijd leuk als je dat doet. Zo kunnen we elkaar helpen. Over dat helpen gesproken...’ Ik zet mijn lege mok op het tafeltje dat tussen onze stoelen staat. ‘Misschien een beetje een rare vraag, maar ik zag dat er binnen een foto van jou en Tijn hing waar jullie op de wintersport waren. Jij kunt dus skiën, neem ik aan?’

‘Snowboarden. Vroeger hebben we wel geskied, maar nu snowboarden Tijn en ik altijd. Hoezo?’

‘Wij zijn nooit op wintersport geweest. Mijn ouders zijn niet zo dol op sneeuw en ijs. Of kou.’

‘Wij gaan eigenlijk altijd. We gaan ook weleens met een vriendengroep. Vorig jaar ben ik niet geweest, want...’ Hij haalt diep adem. ‘Mijn ouders konden niet weg vanwege opa en daarom ben ik ook niet gegaan.’

Ik ga het bijna jammer vinden dat ik niet echt verliefd ben op hem. Justus is echt een schatje. ‘Ik wil graag leren skiën.’

Justus kijkt me onderzoekend aan. ‘En waarom wil jij het dan leren?’

Ik voel hoe het bloed naar mijn wangen kruipt. ‘School organiseert ieder jaar een weekje naar de wintersport. Ik ben nog nooit mee geweest. Dit is het laatste jaar dat het kan.’

‘Timo?’ vraagt Justus en ik wend mijn hoofd af als ik de blik waarin ik medelijden denk te kunnen bespeuren zie verschijnen.

Ondanks dit onzalige plan dat gedoemd is te mislukken, ondanks het feit dat ik nog steeds denk dat de werelden van Timo en mij veel te verschillend zijn om ooit meer dan vrienden te worden, ondanks dat ik mezelf onherstelbaar voor schut gezet heb, blijf ik me nog steeds wanhopig aan alle minieme stukjes hoop vastklampen.

‘Ik wil het gewoon leren,’ ontwijk ik de vraag.

‘Leuk. Gaan we doen. We gaan naar Snowworld en ik ga je skiën leren. Nu ik eraan denk, heb ik er ineens enorme zin in. Het duurt nog wel een half jaar voordat er in Oostenrijk genoeg sneeuw ligt, maar gelukkig ligt er in de indoorhal het hele jaar sneeuw.’ Justus laat zijn ogen over mijn lichaam glijden. ‘Je kunt de spullen van mijn moeder wel aan, ik denk dat jullie wel zo’n beetje dezelfde maat hebben.’ Hij richt zijn onderlijf iets op uit de stoel en trekt zijn mobiel uit zijn broekzak tevoorschijn. ‘Ik heb de rest van de dag geen afspraken. Jij?’

Ik schud mijn hoofd. Met zijn duim beweegt hij snel over het scherm. ‘Ik heb geboekt. Je kunt nu niet meer terugkrabbelen. Kom op, we gaan.’ Hij steekt zijn hand uit en voordat ik kan protesteren trekt hij me uit mijn stoel omhoog. ‘Even snel een jack en een broek en een paar dikke skisokken pakken en de rest huren we daar wel.’ Hij zet onze mokken binnen op het aanrecht en sluit zijn appartement af.